

FÖRKUNNANDET AV PÅSKBUDSKAPET

17. När prästen kommit fram till altaret, går han till sin plats. Diakonen ställer påskljuset på en ljusstake mitt i koret eller vid ambonen. Om man använder rökelse, lägger man nu rökelse i rökelsekaret på samma sätt som före evangeliet i mässan. Diakonen ber om prästens välsignelse. Prästen säger med låg röst:

Herren vare i ditt hjärta och på dina läppar,
så att du rätt och värdigt kan förkunna hans påskbudskap.
I Faderns och Sonens ✠ och den helige Andes namn.

Diakonen svarar: Amen.

Denna välsignelse utelämnas, om någon annan än en diakon skall sjunga påskbudskapet.

18. Diakonen (eller, om en diakon inte är närvarande, prästen själv) incenserar nu lämpligen boken och påskljuset. Därefter förkunnar han påskbudskapet från ambonen. Under tiden står alla och håller sina brinnande ljus i händerna.

Påskbudskapet kan i nödfall sjungas även av en kantor som inte är diakon. Kantorn utelämnar i så fall orden Så ber jag er, älskade bröder ... till och med Herren vare med er – Och med din ande.

Påskbudskapet (Exsultet), längre formen

Höj ju - bel-rop, ni ska-ror av äng-lar i him-len!

Sjung lov-sång, ni al-la Guds tjä-na-re! Låt

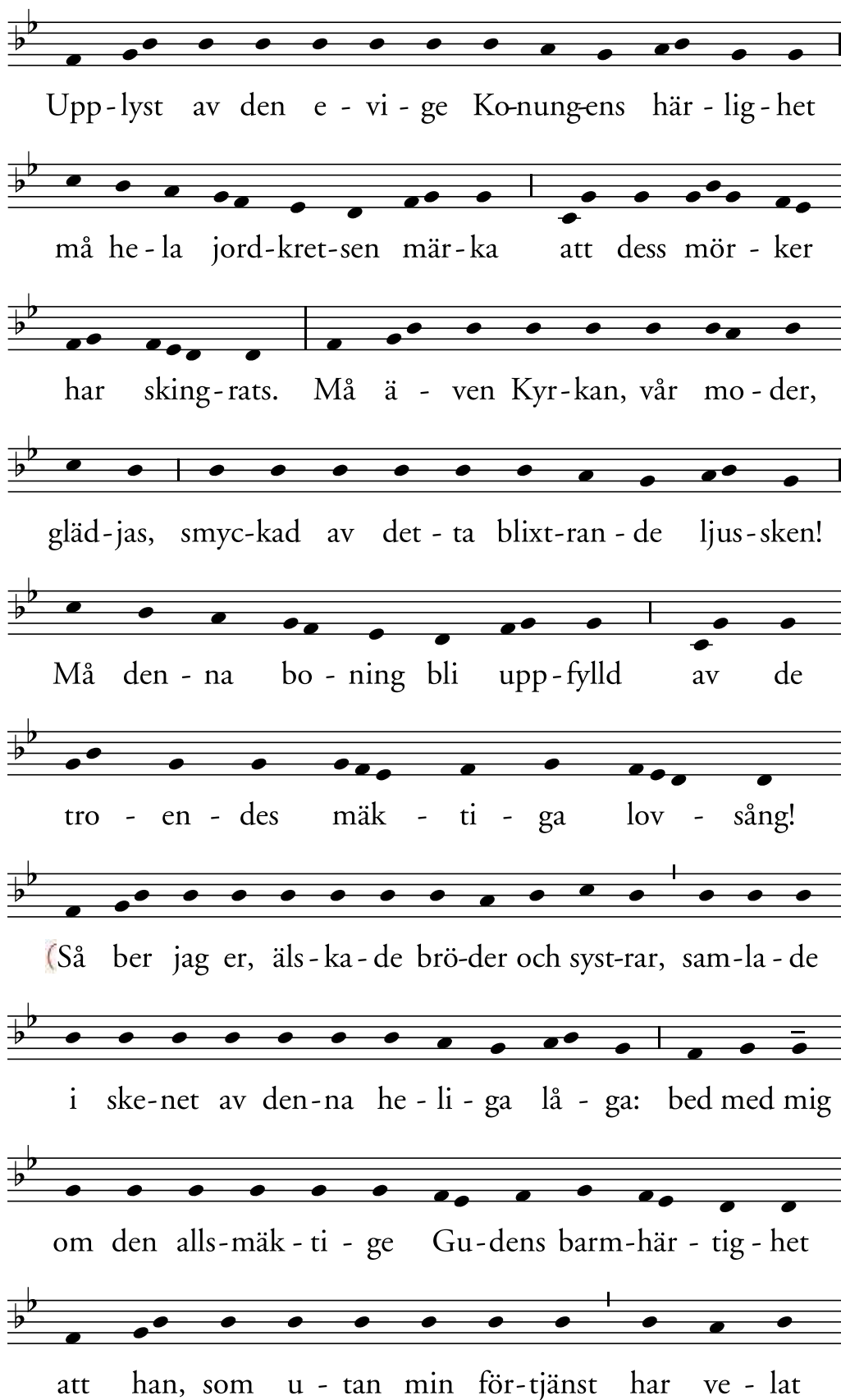
fräls-ning-ens ba-sun för-kun-na den hö-ge

Ko-nung-ens se-ger! Må ä-ven jor-den

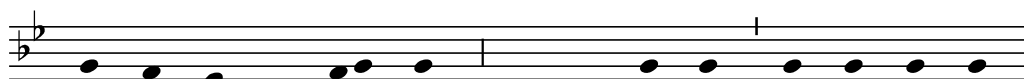
gläd-ja sig, blän-dad av den-na väl-di-ga strål-glans.

Upp-lyst av den e - vi - ge Ko-nung-ens här - lig - het
må he - la jord-kret-sen mär-ka att dess mör - ker
har sking-rats. Må ä - ven Kyr-kan, vår mo - der,
gläd-jas, smyc-kad av det - ta blix-tan - de ljus-sken!
Må den - na bo - ning bli upp-fylld av de
tro - en - des mäk - ti - ga lov - sång!
(Så ber jag er, äls-ka-de brö-der och syst-rar, sam-la - de
i ske-net av den-na he - li - ga lå - ga: bed med mig
om den alls-mäk - ti - ge Gu-dens barm-här - tig - het
att han, som u - tan min för-tjänst har ve - lat

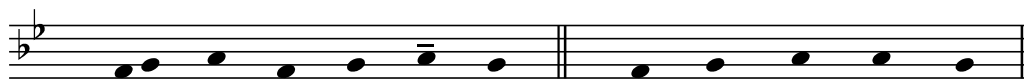
upp - ta mig bland si - na le - vi - ter, upp - ly - ser

mitt hjär-ta och sin - ne och ger mig nåd att full-bor-da

lov - sång - en till den - na le - van - de lå - ga.

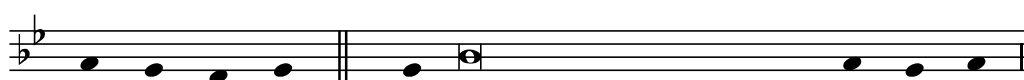
V. Her - ren va - re med er. **R.** Och med din an - de.)

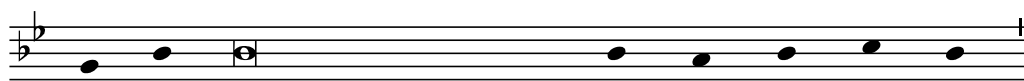
V. Upp-lyft e - ra hjär-tan. **R.** Vi har upp-lyft dem till Her-ren.

V. Låt oss tac-ka och lo - va Her-ren, vår Gud. **R.** Det är till -

bör-ligt och rätt. **V.** Ja, sannerligen är det tillbör-ligt och rätt

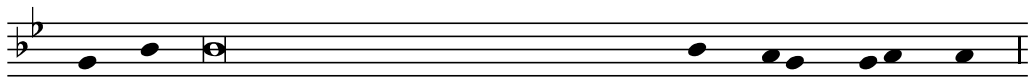
att med hjärta, själ och mun fram - bä - ra lov - sång

till den osynlige Guden, den alls-mäk-ti - ge Fa-dern, och

till hans en - föd - de Son, vår Her-re Je - sus Kris-tus.

ök - nen. Det - ta är nat - ten som ö - ver he - la jor - den

skiljer dem som satt sin tro till Kris - tus från världens

ondska och från syn - dens dun - kel, gör dem till Guds

vän - ner och för - e - nar dem med hans he - li - ga.

Det - ta är nat - ten då Kristus sliter sönder dö - dens

bo - jor och stiger upp ur döds - ri - ket som seg - ra - re.

Me - ningslöst är det att fö - das som män - ni - ska, om vi

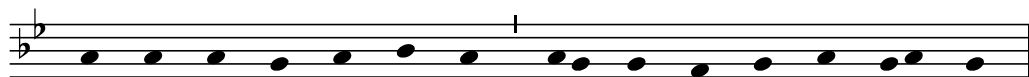
in - te blir föd - da på nytt till det san - na, och

e - vi - ga li - vet. O - ut - säglig är din ömsinta

om - sorg om oss, bot - ten - löst är måttet på din kär - lek:

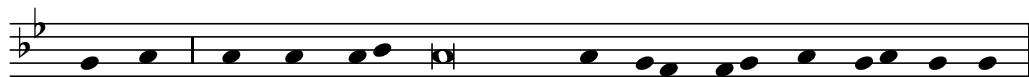
för att fri - kö - pa sla - ven ut - läm - na - de du So - nen!

Nöd - vän - dig var för - vis - so A - dams synd, som ut -

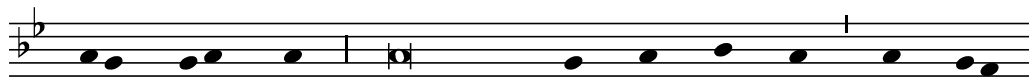
plånades ge - nom Kris - ti död! Lyck - salig är i san - ning

den skuld som blev in - löst av en så - dan Å - ter - lö - sa - re!

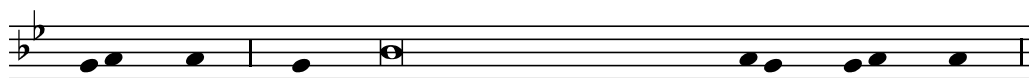
Du sa - li - ga natt, som en - sam fick ve - ta ti - den

och tim - man då Kristus vän - de å - ter från de

dö - das ri - ke. Det - ta är natten om vilken det står

skri - vet: ”Nat - ten skall bli lysande som da - gen,

natten är mitt ljus och min ljuv - lig - het.” Den - na

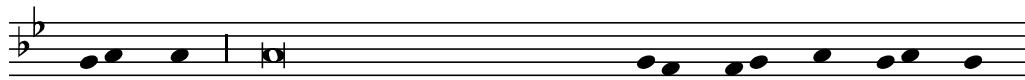

högheliga natt för - ja - gar brot - tet, ut - plå - nar skul - den,

ger o - skul - den å - ter till de fall - na och gläd - jen
till de be - drö - va - de. Den för - in - tar ha - tet,
för - so - nar de stri - dan - de och tvingar mak - ter -
na till lyd - nad. Mot - tag därför, he - li - ge Fa - der,
det - ta lov - pris - ning - ens af - ton - of - fer som vi fram - bär
under denna nå - dens natt i vax - ljuset som brin - ner
till din ä - ra, som bina med sin flit har be - rett
och den he - li - ga kyr - kan nu får ge som gå - va
genom sina tjä - na - res hän - der. Nu har vi sjungit
eld - pe - la - rens lov, den vars brand har tänts av glö - den

från Guds här - lig - het. Den elden fördelas i mång - a små

lå - gor men växer till genom att de - las av mång - a.

Den får sin näring av det smäl - tan - de vax - et som moder -

bi - et fram - bragt och som för - vand - las till denna

dyr - ba - ra lå - ga. O du i san - ning lyck - sa - li - ga

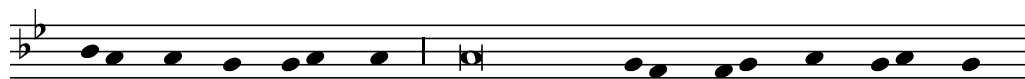
natt, då jord och him - mel möts, då Gud och män -

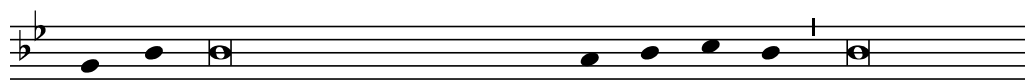
ni - ska för - e - nas! Vi ber dig där - för, Her - re,

att detta ljus, som vi invigt till din ä - ra, får skingra det

natt - li - ga mörk - ret och aldrig nå - gon - sin av - tar.

Tag e - mot det som ett välluk - tan - de of - fer och låt dess

lå - ga för - e - nas med lju - sen på him - me - lens
 fäs - te. Låt den strå - lan - de Mor - gon - stjär - nan fin - na
 att dess eld brin - ner med o - för - mins - kad glans, den
 Mor - gon - stjärna som inte vet av nå - gon ned - gång, din
 Son, vår Herre Je - sus Kris - tus, som har vänt å - ter
 från döds - ri - ket och gått upp för människosläktet i oför -
 gäng - lig här - lig - het, och som nu le - ver och
 rå - der i e - vig - he - ters e - vig - het.

R. A - men, a - men, a - men.